

povědí ing. Františka R-a, jenž jest představeným Antonína S-a, nebyly takové okolnosti prokázány. Z jeho udání, že proti S-ovi nebylo posud stížností, neplyne, že se již dříve nedopustil podobných opomenutí. Svědek udal také, že mu není nic známo o nějaké stížnosti pro nedávání výstražných znamení, ale první soud přece zjistil, že byla i jindy, před souzeným příběhem i po něm opomíjena. Ač zjištění toho nelze využít-kovati proti Antonínu S-ovi, neboť na trati jezdí ještě 21 jiných stroj-vůdců, přece nelze z nedostatku stížnosti proti němu bezpečně dovo-zovati, že zjištěné jeho opomenutí bylo ojedinělé. Stejně to neplyne ze svědkova úsudku o S-ově spolehlivosti ve spojení se zjištěním, že svě-dek kontroluje řádné konání služby strojvůdců tím, že jednou neb dva-krát za měsíc provází je na lokomotivě. Když Antonín S. koná službu stroivůdce již od roku 1918 a zná tedy dobře projížděnou trať, a když, jsa kontrolován svým představeným, řídí vlak bezvadně, svědčí souzený případ nikoliv pro ojedinelost a nahodilost jeho opomenutí, nýbrž pro jeho nespolehlivost. Zatím co se mu pískání na určitých místech mělo státi návykem a druhou přirozeností, nedal, když jel bez kontroly, to-hoto výstražného znamení, ač prostým rozumem mohl při své znalosti trati posouditi velikost nebezpečí, jež tím vyvolává. Opomenutí S-ovo nelze vysvětliti jinak než jeho nezdatností, dráha ručí proto za škodu jím způsobenou.

Čís. 6741.

Železniční dopravní řád.

Jde o odevzdání zboží příjemci, ukázal-li je skladník dráhy zřízení příjemcovu, jenž si je odnesl ze skladiště na rampu a tam připravil k odvezení.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 815/26.)

Žaloba, jíž se domáhal příjemce zásilky na dráze náhrady škody, ježto se ztratil žok kávy, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle zjištění nižších soudů předal skladník dráhy vydané zboží zří-zenci žalobcova spediteura tím způsobem, že mu ve skladišti toto zboží ukázal, načež onen zřízenec si jej odnesl ze skladiště na rampu a tam připravil ku odvezení. Odevzdání uskutečnilo se tedy za souhlasu obou stran již ve skladišti, způsobem zcela vyhovujícím pojmu ode-vzdání, jakož i právnímu předpisu §u 76 odst. (10) žel. dopr. ř., podle něhož má dráha zboží, jež si příjemce má odvésti, přichystati mu k od-běru ve skladišti. Tvrzení dovolatelovo, že dráha má podle t a r i f u do-praviti zboží svými zřízenci až na silniční povozy, jest nepřípustnou, ničím nedoloženou a nepochybně nesprávnou novotou, jež nemůže do-jíti povšimnutí. Odvolací soud doplnil skutková zjištění prvního soudu přípuštěním možnosti, že se ztracený žok kávy ztratil teprve po ode-

vzdání, když před příjezdem automobilu ležel na skladištní rampě, a učinil z tohoto zjištění jedině možný závěr, že se žalobci nezdařil postihující jej důkaz, že by ztráta žoku byla nastala na dráze před jeho vydáním. Tím pozbyl žalobní nárok svého právního základu, neboť za ztrátu zboží po jeho vydání příjemci zásilky dráha již neručí. Žaloba musila být zamítnuta, aniž bylo vůbec třeba zabývat se ještě otázkou, zda žalobní nárok nepominul opožděným ohlášením podle § 97 žel. dopr. ř.

Čís. 6742.

Chovatel zvířete, jenž ho náležitě opatřil, neručí za zavinění třetí osoby, již bylo zmařeno opatření zvířete.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 832/26.)

Pes žalovaného byl jím řádně přivázan na řetěze. Byv pak třetí osobou bez vědomí žalovaného odvázan, pokousal žalobce. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Za poškození zvířetem zodpovídá jeho chovatel, nedokáže-li, že se postaral o potřebné opatření nebo potřebný dohled. Podle obvyčejného běhu života nelze ovšem učiniti vždy takové opatření, by bylo poškození zvířetem za všech třeba nahodilých okolností vyloučeno, ale také nelze ponechat subjektivní úvaze chovatele zvířete, jaké opatření uznává potřebným, nýbrž nutno potřebnost a způsob opatření posuzovati s hlediska subjektivního a tu jest za potřebné pokládati takové opatření, jaké rozumně může býti požadováno hledíc ku povaze zvířete a k okolnostem případu. Opatřil-li žalovaný psa, byť i kousavého, takovým způsobem, jak nižší soudy zjistily, vyhověl tím své zákonné povinnosti. Byl-li žalobce přes to psem pokousán, nestalo se tak proto, že by uvávaní psa na řetěze bylo bývalo opatřením nedostatečným, nýbrž proto, že pes byl osobou třetí svémocně a bez vědomí žalovaného odvázan a ze dvora odveden. Byl-li pak žalobce psem pokousán za okolností, jež by snad této třetí osobě mohly býti přičítány k vině, nelze za škodu tím způsobenou činiti zodpovědným žalovaného, neboť ten za případné zavinění této třetí osoby neručí.

Čís. 6743.

Převzal-li v původní kupní smlouvě závazek ku placení dávky z přírůstku hodnoty kupitel, dodatečnou úmluvou pak z části prodávatel, k jehož závazku přistoupily jako rukojmí třetí osoby, nejde na straně prodávatele ani rukojmí o slib darovací, vyžadující formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1020/26.)